

sením ze 4. ledna 1932, č. j. E 1526/30 byly výslovně tyto exekuce odloženy a že tento odklad brání povolení nové exekuce pro tutéž pohledávku. V exekučních věcech E 1695/31, E 1908/31 a E 43/32 byly povoleny vymáhající straně exekuce na základě výkazu nedoplatků vymáhající strany ze dne 17. září 1931, tudíž na základě téhož ex. titulu. V exekuční věci E 1695/31 byla sice povolena exekuce na svršky, avšak v exekuční věci E 1908/31 byla povolena exekuce zabavením a přikázáním téhož vkladu, jehož zabavení a přikázání navrhuje vymáhající strana v nové žádosti E 43/32. Odporuje zásadě § 27 ex. ř., by exekuce byla povolována znovu na základě téhož exekučního titulu a týmž exekučním prostředkem. Také odložení exekuce prvním soudem povolené stalo by se bezpředmětným, kdyby vymáhající strana mohla znovu žádati o povolení téhož exekučního prostředku pro tutéž pohledávku. Z těchto důvodů měl první soud žádost za povolení téže exekuce pro tutéž pohledávku zamítnouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud vychází z předpokladu, že v exekuční věci E 1908/31 byla povolena exekuce zabavením a přikázáním téhož vkladu, jehož zabavení a přikázání navrhuje vymáhající věřitelka v návrhu E 43/32. Tento názor nesouhlasí se spisy. V návrhu E 1908/31 vedla vymáhající věřitelka na základě vykonatelných výkazů nedoplatků ze 17. září a z 15. října 1931 exekuci zabavením a přikázáním k vybrání vkladu povinné strany u poštovní spořitelny v Praze na účtě čís. 24.188 v částce 2.900 Kč. V návrhu E 43/32 vedla na základě téhož výkazu ze 17. září 1931 exekuci zabavením a přikázáním vkladu téže povinné strany na témže účtě v částce 1.150 Kč. Z toho je zřejmo, že v každém případě byla exekuce vedena na jiný vklad. Zabavení a přikázání se mohlo přirozeně dotknouti jen vkladů v exekučních návrzích uvedených, které byly v době doručení povolujícího usnesení na dlužníkově účtě. Současné vedení několika exekucí bylo podle § 14 ex. ř. přípustné a soud mohl exekuci obmeziti na některý exekuční prostředek jen za předpokladu téhož místa zákona. Povolení další exekuce nebylo na překážku ani, že exekuce dříve povolená byla k návrhu dlužnice odložena, neboť usnesení povolující odklad se přirozeně vztahuje a má účinek jen na exekuci, v níž byl odklad povolen. Správnost exekučních titulů soud zkoumati nesměl (§ 133 zák. z 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n.). Rekursní soud tudíž neprávem vyhověl rekursu povinné strany.

Čís. 11643.

Při přidělu pozemků (podle zákonů o pozemkové reformě) nesejde na tom, že strany o kupní ceně mezi sebou nejednaly a ji neujednaly, stačí, byla-li kupní cena určena Státním pozemkovým úřadem.

(Rozh. ze dne 6. března 1932, Rv I 112/31.)

Žalobce, majitel zabraného majetku, domáhal se na žalovaných zaplacení kupní ceny na přidělené pozemky, uváděje, že na základě rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o přidělení pozemků uchazečům za přesně určených podmínek co do přidělce, pozemku i ceny se stanovenými vedlejšími platy prodal žalovaným pozemky a že žalovaní byli povinni mimo kupní cenu nahraditi mu vedlejší náklady. Žalovaní naproti tomu tvrdili, že ke smlouvě mezi nimi a žalobcem nedošlo. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Dne 27. února 1924 byla uzavřena dohoda mezi žalobcem a Státním pozemkovým úřadem, kterou se žalobce zavázal odprodati uchazečům, jež Státní pozemkový úřad označí, zemědělskou půdu za kupní ceny rovnající se ceně přidělové, které měl stejně jako ostatní podmínky určit Státní pozemkový úřad. Žalovaná strana podle zjištění prvního soudu byla již v roce 1924 častěji o tom zpravena, že přidělové řízení bude provedeno zkráceně podle trhovích smluv na základě řečené dohody. Státní pozemkový úřad skutečně cenu i vedlejší náklad ustanovil, arci později dvakrát vedlejší náklady snížil. Žalované straně byly pozemky přiděleny a ona jich od podzimu 1924 stále užívá a na nich hospodaří. Je také zjištěno, že inženýr H. vysvětlil zájemcům, že obdrží trhově smlouvy po třetí splátce. An tedy žalobce podle dohody se Státním pozemkovým úřadem byl zavázán prodati pozemky přidělcům jemu označeným trhovou smlouvou, ani žalovaní o tom věděli a přece na přihlášce trvali a pozemky převzali, nelze to vyložit jinak, než že skutečně byla uzavřena mezi stranami trhově smlouva, podmíněná arci schválením Státního pozemkového úřadu, kterou jsou obě strany vázány (§ 863 obč. zák.). Projev žalobcův jest tu v oné dohodě, projev žalované strany jest v trvání na přihlášce a v přijetí pozemků, i když věděla, že se přiděl provede kupní smlouvou. Je tu tedy oboustranný projev vůle potřebný k uzavření smlouvy (§ 861 obč. zák.). Na tom nezáleží, že strany přímo spolu nejednaly, an jednání sprostředkoval Státní pozemkový úřad, který s jedné strany uzavřel dohodu se žalobcem a s druhé strany podle této dohody přidělil žalované straně k její přihlášce půdu. Takovýto způsob uzavírání smluv zmocněncem jest přece na denním pořádku. Marně poukazuje žalovaná strana k tomu, že nebyla smluvěna určitá cena trhově, což arciť jest podstatnou podmínkou vzniku trhově smlouvy (§§ 1053 a 1054 obč. zák.). Vždyť cenu měl určit Státní pozemkový úřad ve smyslu zákonů o pozemkové reformě i dohody a tu jest vykládati věc tak, že podle ujednání stran měla určit kupní cenu osoba třetí podle § 1056 obč. zák. Tato třetí osoba, Státní pozemkový úřad, také cenu trhovou skutečně určila, aniž před tím žalovaná strana od smlouvy odstoupila. Na tom nic nemění okolnost, že Státní pozemkový úřad později na stížnosti a na intervence cenu snížil. Nakonec, jak první soudce zjišťuje, byla cena určena definitivně a jsou jí vázány obě strany. Nezáleží na tom, zda žalovaná strana uznává kupní cenu, čili nic, jen když jest určena třetí osobou. Nelze připustiti a příčílo by se vši poctivosti v obchodu (§ 915 obč. zák.), by žalovaná strana pozemky ujala, měla je v držení a na nich po celá léta hospodařila, ale vzpírala se zaplatiti kupní cenu, namítajíc, že cenu neuznala. Jakmile jí bylo známo, jakým způsobem se má přiděl provést, měla od

příhlášky odstoupiti, nechtěla-li býti vázána. Ale v tom, že tak neučinila, naopak, že se ujala držení pozemků a na nich hospodaří, jest nezbytně spatřovati její souhlas s provedením přídělů trhovou smlouvou a tedy i s touto smlouvou samou. Nezáleží za tohoto stavu věci na tom, zda žalovaná strana platila podle svého vědomí žalobci, čili nic, pročez není třeba zabývatí se otázkou, zda zjištění prvního soudu v tom směru jest správné. Jak prokázáno, měla žalovaná strana zaplatiti kupní cenu předem a teprve pak měla jí býti trhová smlouva vydána. Že zaplacení kupní ceny mělo předcházeti, vyplývá ostatně jasně z provedených důkazů, zejména ze spisů Státního pozemkového úřadu. Třebas tedy trhová smlouva musí býti schválena Státním pozemkovým úřadem, přece jest žaloba o zaplacení tržové ceny před schválením odůvodněna. Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá bezdůvodnost námitek nedostatku aktivní a pasivní legitimace, ano jde o nárok ze smlouvy mezi stranami, nikoliv o poměr té neb oné ke Státnímu pozemkovému úřadu, i námitky předčasnosti žaloby proto, že prý zkrácené řízení neodpovídá zákonu. Přídělci nemají právního nároku na zabranou půdu, Státní pozemkový úřad může uzavřítí dohodu s majitelem zabrané půdy o tom, jakým způsobem se přidělení pozemků provede, a uchazečům nepřísluší právo stížnosti proti dohodě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jako rozpor rozsudku se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.) vytýkají dovolatelé, že prý odvolací soud pominul zjištěnou okolnost, že uchazečí o příděl a mezi nimi také žalovaní protestovali proti dohodě mezi žalobcem a Státním pozemkovým úřadem o způsobu provedení přídělů. Leč nesejde na tom, že uchazečí protest vznesli, neboť zjištěno je, a to je ve sporu důležité, že při protestu nešlo uchazečům o to, v jaké formě bude příděl proveden, zdali ve formě kupních smluv, a že protest měl za účel docílití snížení cen a urychlení přídělů. Nebránil tudíž protest tomu, by odvolací soud nedospěl k závěru, že uchazečí o příděl byli, i když ne výslovně, tedy hledíc k okolnostem mlčky srozumění s přídělem ve formě tržových smluv, a napadají dovolatelé tento závěr s hlediska dovolacího důvodu čís. 3 § 503 c. ř. s. neprávem. Po právní stránce výtky dovolatelů (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) neobstojí. Bylo již řečeno, že protest uchazečů o příděl nesměřoval proti formě provedení přídělů, proti tomu, že bude příděl proveden ve formě koupě a prodeje. Že o této formě přídělů uchazečí, mezi nimi žalovaní, věděli, je zjištěno. Z toho, že uchazečí, pokud se týče žalovaní, vědouce to, na přihláškách setrvali, půdu jim jako kupitelům nabídnutou převzali a na kupní cenu splátky činili, právem, nikoli mylně odvolací soud usoudil (§ 863 obč. zák.), že uchazečí, nanejvýš žalovaní přistoupili na příděl koupí, tudíž na to, že jsou kupiteli a žalobce prodátem, pokud se týče na trhovou smlouvu (§§ 1051 a násl. obč. zák., § 27 příděl. zák., §§ 28, 29 náhr. zák.). Nelze souhlasiti s vývody dovolatelů, že ke koupi nedošlo, ježto cena nebyla ujednána. Nesejde na tom, že o ceně žalobce a žalovaní sami mezi sebou nejednali a ji neujednali. Šlo vlastně o příděl a podle zákonů o po-

zemkové reformě (§ 7 zák., § 27 přídel. zák., § 77 náhr. zák.) nemohlo býti jinak, než že kupní cena bude určena za účasti Státního pozemkového úřadu, pokud se týče, že tento úřad cenu stanoví. Nebylo třeba, by strany zvláště jednaly o tom, že Státní pozemkový úřad cenu určí a by tento úřad stanovením ceny pověřily (§ 1056 obč. zák.). Jest zjištěno, že tento úřad kupní cenu s konečnou platností určil. Náležitost kupní smlouvy jest, co se týče ceny dána. Žalovaní neprávem popírají kupní smlouvu a neprávem, tvrdíce, že s ním v žádném právním poměru nejsou, což shora vyvráceno, odpírají zaplatiti žalobci zažalovaný, již dávno splatný zbytek kupní ceny. Odsoudiv je k tomu, odvolací soud nepochybil.

Čís. 11644.

Tak zvaným malým honebním zákonem ze dne 25. června 1929, čís. 98 sb. z. a n., byl výkon myslivosti v zájmu nutné ochrany zvěře a v zájmu racionelního provozování myslivosti nově upraven, ale výkon honebního práva nebyl jím znemožněn. Pro vydání onoho zákona nelze se domáhati bezúčinnosti smlouvy o pachtu honitby.

(Rozh. ze dne 6. května 1932, Rv I 470/32.)

Žalobce najal si ve veřejné dražbě, konané dne 20. května 1929, od žalovaného honebního společenstva honitbu v M. na dobu od 1. února 1930 do 31. ledna 1936. Žalobou, zadanou na soudě dne 1. července 1931, domáhal se žalobce na žalovaném honebním společenstvu, by bylo uznáno právem, že se pronájem honitby v M. veřejnou dražbou dne 20. května 1929 žalobci na dobu od 1. února 1930 do 31. ledna 1936 za roční nájemné 7.800 Kč provedený pro podstatnou změnu poměrů prohlašuje ze bezúčinný a že jest žalované honební společenstvo povinno to uznati. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalobce domáhá se žalobou, aby pachtovní smlouva, kterou ve veřejné dražbě konané dne 20. května 1929 pronajal honitbu v M. na dobu od 1. února 1930 do 31. ledna 1936 za roční nájemné 7.800 Kč pro podstatnou změnu poměrů prohlášena byla za bezúčinnou a dovolává se obdoby § 1389 obč. zák., pokud se týče ustanovení § 1117 obč. zák. Pokud se žalobce odvolává na ustanovení § 1117 obč. zák., nemůže z toho důvodu žalovati o bezúčinnost pachtovní smlouvy, nýbrž měl by právo před projitím času od smlouvy odstoupiti; ustanovení § 1389 obč. zák. nelze obdobně použiti na souzený případ, poněvadž obdobné řešení předpokládá podle § 7 obč. zák., že sporný případ nelze rozřešiti ani podle slovního výkladu ani podle přirozeného smyslu zákona a že jde o podobný případ v zákoně určitě rozhodnutý; tomu však v souzeném případě tak není, neboť souzený případ řeší ustanovení § 1117 obč. zák., pokud se týče všeobecné ustanovení § 1447 obč. zák. o zrušení práv a závazků zkázou věci. Než ani tu nemohl by žalobce žalovati o bezúčinnost smlouvy, nýbrž o zrušení závazku uloženého mu pachtovní smlouvou. Není proto žaloba o bezúčinnost pachtovní smlouvy odůvodněná. Jelikož však žalobce v žalobě tvrdí,